

عنوان مقاله:

جمهوری اسلامی ایران و سازمان-های بین المللی

محل انتشار:

فصلنامه علوم سیاسی، دوره 9، شماره 4 (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسنده:

غلامرضا کریمی - پژوهشگر روابط بین الملل

خلاصه مقاله:

حیات سیاسی، اقتصادی و فرهنگی هر کشوری ایجاب می کند که با سازمان های بین المللی تعامل داشته باشد. حیطة عملکرد و فعالیت سازمان های بین المللی به حدی گسترش یافته که حتی اگر کشوری بخواهد هیچ تعاملی با آنها نداشته باشد، نمی تواند از محدودیت های اعمالی آنها بر خودش رهایی یابد. در این نوشتار، روند تحول در روابط جمهوری اسلامی با سازمان های بین المللی به چهار دوره تقسیم شده است: دوره اول از بهمن ۵۷ آغاز و تا آبان ۵۸ ادامه داشته که دوره ادامه روابط رسمی محدود ایران با سازمان های بین المللی بوده است. دوره دوم، دوره مقابله و مواجهه با سازمان های بین المللی بوده که بیشترین نماد این جهت گیری در موضوعاتی نظیر اشغال سفارت آمریکا و جنگ تحمیلی بوده که دوره زمانی آبان ۵۸ تا ۶۷ را دربر می گیرد. دوره سوم که از سال ۶۸ تا ۷۶ را دربر می گیرد، دوره هم گرایی و همزیستی با سازمان های بین المللی بوده است. ایران در این دوره تلاش کرده تا ضمن ورود به سازمان های بین المللی، واقعیت های بین المللی مترتب بر آنها را بپذیرد. دوره چهارم که با دوم خرداد ۷۶ آغاز می شود، دوره نقش آفرینی محدود کشور در سازمان های بین المللی است.

کلمات کلیدی:

سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران، سازمان-های بین المللی، گفت و گوی تمدن ها، سازمان ملل، سازمان کنفرانس اسلامی، آکو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1748145>

